

ON-LINE
www.alnari.co.yu

E-MAIL
office@alnari.co.yu

Naziv originala:

Nicci French

CATCH ME WHEN I FALL

Copyright © by Joined-Up Writing, 2005

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2006

Izdanje je objavljeno u saradnji sa PS-Editor-IP

ISBN 978-86-7878-111-7

Niki Frenč

DRUGA SMRT

Prevela Magdalena Reljić

EDITOR

Beograd, 2008.

Za Džeki i Tomasa

Dvaput sam umrla.

Prvi put sam želela da umrem. Mislila sam o smrti kao o mestu gde bol prestaje, gde strah konačno nestaje.

Drugi put nisam želela da umrem. Uprkos bolu i uprkos strahu, napokon sam zaključila da je život onakav kakav bi trebalo da bude: haotičan, euforičan, zamoran, divan, paćenički život sa svim svojim greškama i tugama; sa svim svojim iznenadnim i nepredvidivim delićima radosti zbog kojih sklapate oči i mislite: Sačuvaj ovo, sećaj se ovog. Sećanja mogu da vas prenesu dalje. Ples u tami; izlazak sunca; šetnja kroz grad, probijanje kroz masu; radost susreta sa sopstvenim osmehom. Spasla si me kada više nisam mogla sama sebe da spasem. Našla si me kada sam bila izgubljena.

Nisam želela da umrem, ali neko drugi je to želeo. Svojski su se potrudili da me ubiju. Ja sam osoba koju ljudi ili vole ili mrze. Ponekad je teško uočiti razliku između ovo dvoje. Čak i sada, kada je sve gotovo i kada mogu da se osvrnem na to kao na pejzaž kroz koji sam prošla, postoje stvari koje su ostale skrivene, za mene izgubljene tajne.

Umiranje vas vodi na drugo mesto. Sami prekoračujete granicu i tamo vas ne čeka niko. Imala sam šesnaest godina kada mi je umro otac. Sećam se prolećnog popodneva kada je sahranjen. Moja majka je pokušala da mi obuče crninu, ali moj otac je oduvek mrzeo crno pa sam navukla svoju ružičastu haljinu, namazala

drečavocrveni karmin i obula cipele s visokim potpeticama koje su tonule u meku zemlju. Htela sam da izgledam kao bludnica, kao drolja. Kapke sam obojila plavom senkom. Sećam se kada je sveštenik rekao – „Pepeo pepelu, zemlja zemlji“ – kako su ljudi počeli da plaču i grle jedni druge. Znala sam da od mene očekuju da zaplačem kako bi me zagrlili i utešili, ali moj otac je mrzeo uplakane ljude. Oduvek je voleo da svetu pokazujemo kako smo srećni. Tako sam se tokom cele službe smeškala i, zbog načina na koji su me svi gledali, čak sam se i malo kikotala. Dok su ga spuštali u zemlju, moja majka je na njegov kovčeg spustila jednu belu ružu, kao što dolikuje. Skinula sam narukvice s ruke i bacila ih u raku tako da je na nekoliko sekundi sve ličilo na paganski ukop nego na dostojanstvenu englesku sahranu. Jedna od narukvica se pokidala i šarene, plastične perle zakotrljale su se po jeftinom drvenom poklopcu, zveckajući mom ocu u lice.

Tada sam mislila da ću poludeti od usamljenosti i besa iako to nikada nisam priznala jer nisam mogla da nađem prave reči. Deset godina sam pokušavala da mu se vratim. U stanjima očaja, ljubavi, gađenja, ushićenosti, prkosa i osvete.

Dvaput sam umrla. Samo dvaput. Razmišljala sam kako bi uz sve to manijakalno gladovanje mogla da dobijem nešto više od toga.

I sada su tu. Ljudi koji su me voleli i mrzeli, koji su me želeli živu i koji su me želeli mrtvu, koji su pokušali da me spasu i koji su me oslobodili. Svi izgledaju srećno. Zure jedni u druge, drže se za ruke; neki se ljube. Sigurna sam da jedni drugima obećavaju nešto u životu koji im predstoji. Veliko i tajanstveno putovanje. Samo jedna osoba nedostaje.

*Prvo
umiranje*

Prvo poglavlje

„Privlači me opasnost“, kaže on. „Oduvek je bilo tako. Šta mogu da vam donesem?“

Za trenutak razmišljam. Sredi se, Holi. Prošlo je sat vremena otkad smo Meg i ja izašle s posla, ali ja se i dalje pušim. Ključam. Jednom sam imala prijatelja koji je radio kao glumac. Rekao mi je kako mu posle svake predstave treba sat vremena da se sabere, što je u neku ruku problem ukoliko se zavesa spusti u deset i tri-deset a vi nemate nikakvu ambiciju da se priklonite ostatku sveta. Uglavnom se dobro slagao sa ostalim glumcima jer su to bili samo ljudi koji u jedanaest žure na večeru i svakog radnog dana spavaju do podne.

Jedna moja prijateljica sa koledža je atletičarka na duge staze. Impresivna je. Umalo da dospe na Olimpijske igre. Trči brzo i daleko samo da bi uposlila svoje telo. Pretrčava ozbiljne razdaljine i neretko bira strme uzbrdice. Posle toga joj je teško da vrati telo u normalu pa zbog toga nastavlja da trči i trči, ne bi li se smirila. Na kraju privija led na mišiće i zglobove kako bi ih rashladila. Mogla bih to da probam. Ponekad imam želju da umočim celu glavu u bure s ledom.

„To nije teška odluka“, nastavlja on. „Meg je već naručila belo vino.“

„Molim?“ pitam.

Za trenutak zaboravljam gde se nalazim. Moram da se osvrnem oko sebe i podsetim se. Napolju je predivno jesenje popodne i bašta kafića u Sohou je prepuna. Izgleda kao da će leto trajati večno i kao da zima nikada neće doći, niti će kiša ikada padati. Oranicama van grada potrebna je kiša, rečna korita su presušila, usevi su na ivici propasti, ali u Londonu vlada atmosfera kao na Mediteranu.

„Šta ćeš da popiješ?“

Naručujem belo vino i vodu. Zatim spuštam ruku na Megino rame i šapućem joj na uho: „Jesi li pričala sa Deborahom?“

Neprijatno joj je. Dakle nije.

„Ne još“, tiho uzvraća ona.

„Moramo o tome da razgovaramo. Sutra, može?“

„Gazirana ili negazirana?“ pita konobar.

„Česmovaća“, odgovaram. „Prvo i osnovno, Meg, pre svega ostalog.“

„U redu“, pristaje ona. „Onda u devet sati.“

Gledam je dok posmatra stranca koji ulazi u kafić. Ima fino, iskreno lice: Kako li se zove? Tod, tako je. Svi smo ranije šmugnuli s posla. Za nama je naporan dan. Upali smo kao grupa ali smo se brzo utopili u masu gostiju. Vidim poznata lica oko sebe. Uglavnom su to srećnici koji su uspeli da pobegnu s posla. Tod je klijent koji je dolazio da proveri našu ponudu i koji je izašao zajedno s nama. Sada pokušava da naruči piće za prepunim šankom. To mu ne polazi za rukom jer šankerka jednog od gostiju optužuje da je nepristojan. Oprošteno joj je – liči na Indonežanku – a i nepristojni gost se samo žali da mu je dala pogrešno piće. Teško joj je da ga razume. „Gledaj me kad ti se obraćam“, breca se on.

Utom se Tod vraća noseći piće za Meg i mene, i pivo za sebe. „Nisu hteli da mi sipaju vodu iz česme“, izvinjava mi se. „Flaširana je.“

Uzimam gutljaj.

„Znači, voliš opasnost?“ izazivam ga.

„Iz tvojih usta zvuči glupo, ali izgleda da je tako.“

Tod nastavlja da nam priča o odmoru s kojeg se nedavno vratio. Ponosan je na sebe. Sa grupom prijatelja odlučio je da se odmetne u opasne sportove diljem južne Afrike. Spuštali su se niz brzake u Zambiji, vozili kanuom pored nilskih konja u Bocvani, iskusili bandži-džamping u Kejptaunu, i ronili u vodama prepunim belih ajkula.

„Zvuči fantastično“, kaže Meg. „Mislim da ne bih imala petlju za tako nešto.“

„Uzbudljivo je“, nastavlja on. „I užasavajuće, istovremeno. Mislim da mi se više sviđa u retrospektivi.“

„Je li neko stradao tokom ronjenja?“ pitam.

„Išli smo u kavezima“, pojašnjava on, „i nismo videli nijednu ajkulu.“

„U kavezima?“ pravim grimasu. „Mislila sam da voliš opasnost.“

Tod deluje zbunjeno. „Šališ se?“ kaže mi. „Voleo bih da te vidim kako skačeš sa visine od hiljadu stopa sa elastičnim konopcem kao jedinom zaštitom.“

Smejem se, ali se nadam da ne zvučim zlobno. „Zar nisi pročitao našu brošuru?“ pitam. „I mi organizujemo bandži-džamping. Nudimo i razne druge rizike ali i osiguranje. Kažem ti da je manje opasno nego prelazak preko ulice.“

„Adrenalin ti jednako skače“, primećuje Tod.

„Adrenalin možeš da kupiš u apoteci“, odgovaram. Baš me zanima hoće li se uvrediti ili nasmejati?

Tod pomirljivo sleže ramenima i smeška se. „Dobro, šta je za tebe opasnost?“

Razmišljam za trenutak. „Prave stvari, kada su važne. Potraga za neeksplodiranim minama i njihovo deaktiviranje. Deaktiviranje mina – ali ne u Britaniji. Možda u Rusiji ili zemljama Trećeg sveta.“

„A šta te najviše plaši?“

„Mnogo toga. Krađa, nasilje, visina, košmari. Skoro sve u vezi s mojim poslom. Poraz. Javno obraćanje.“

Tod se smeje. „Ne verujem ti“, kaže. „Ono danas je bila dobra prezentacija.“

„Odsekla sam se od straha. Uvek imam tremu.“

„Znači, slažeš se sa mnom. Voliš izazove.“

Odmahujem glavom. „Tvoj bandži-džamping i vožnja kanuom pored nilskih konja bili su u brošuri. Unapred si znao šta te čeka.“ Iza sebe čujem metež i okrećem se. Jedan od gostiju se opet svađa sa šankerkom ali ovoga puta bučnije nego pre. Ona pokušava da se raspravi s njim ali je na ivici suza.

„A ti, Meg?“ pita Tod, gledajući u nju. Meg mu se stidljivo smeška i otvara usta ali joj upadam u reč.

„Hoćeš da kažeš da voliš rizik?“ pitam ga.

„Da.“

„Adrenalin?“

„Valjda.“

„Dokaži.“

„Holi!“ nervozno me opominje Meg.

Todov pogled leti s mene na nju. Primećujem u njima tračak uzbuđenja, ali i nervozu. Šta se dešava?

„Kako to misliš?“

„Vidiš onog tipa za šankom, onog što se svađa sa šankerkom?“ pitam ga.

„Da?“

„Misliš li da je nasilan?“

„Verovatno. Da.“

„Idi i kaži mu da prestane i da se izvini zbog svog ponašanja.“

Tod pokušava još nešto da izusti ali počinjem da kašljem pa strpljivo čeka da završim. „Ne budi luda“, naposljetku mi kaže.

„Plašiš se da će te udariti?“ provociram. „Mislila sam da te opasnost privlači.“

Todovo lice poprima grublji izraz. Ovo više nije smešno. I više mu nisam draga. „To je samo razmetanje“, kaže on.

„Znači, plašiš se.“

„Naravno da se plašim.“

„Ako se plašiš, onda ćeš taj osećaj odagnati samo ako to uradiš. Poput ronjenja sa ajkulama. Ali bez kaveza.“

„Neka, hvala.“

Spuštam svoju čašu na sto. „U redu“, odlučno kažem. „Onda ću *ja* to da uradim.“

„Nemoj, Holi...“ uglas uzvikuju Meg i Tod.

To je jedino ohrabrenje koje mi je potrebno. Prilazim muškarcu za šankom. Na sebi ima odelo. Zapravo, svi muškarci u kafiću nose odela. Rekla bih da ima oko tridesetak godina, počeo je da ćelavi, naročito na vrhu glave. Lice mu je rumeno od vrućine, ili možda od gneva. Sa stolice mi se nije činilo da je toliko krupan. Sako mu je neobično zategnut na širokim plećima. I nisam primetila da je u društvu još jednog muškarca. I dalje nešto govori šankerki, nešto prilično nerazumljivo.

„Šta se ovde dešava?“ pitam.

Okreće se, uplašen i besan. „Ko si sad ti, jebote?“ sikće on.

„Moraćete da se izvinite ovoj ženi“, mirno mu kažem.

„Molim?“

„S ljudima se tako ne razgovara. Moraćete da joj se izvinite.“

„Odjebi.“

Izgovara to s posebnim naglaskom na *j* i pravi jedva приметnu pauzu kao da su to dve reči. Zar misli da će me time oterati? Ili da ću zaplakati? Podižem njegovu čašu sa šanka i njenim sadržajem mu zapljuskujem lice, držeći je na samo par centimetara od njegove brade. Bilo bi dobro napomenuti da u kafiću najednom vlada muk, scena slična onoj u starim vestern filmovima, iako nas primećuju samo gosti oko nas. Čovek spušta pogled na čašu, kao da pokušava da vidi čvor svoje olabavljene kravate. Na licu mu čitam misli: Je li ova žena luda? Hoće li sada da mi razbije čašu o glavu? Zbog čega? Dok moje misli teku u prilično sličnom smeru: Ako se uvredio i izvikao na sirotu šankerku samo zato što mu je sipala pogrešno piće, šta li će meni da uradi posle ove fizičke

pretnje? Trebalo je da mislim, kao što je Tod verovatno imao u vidu, da je ovaj čovek možda upravo izašao iz zatvora. Možda je odslužio kaznu zbog nasilja. I možda mu je specijalnost zlostavljanje žena. Ništa od toga mi nije palo na pamet. Gledam ga u oči i osećam kako mi pulsira žila na vratu. Obuzima me neprijatan osećaj neizvesnosti. Šta li će se dogoditi u narednih pet sekundi?

A onda se njegovo lice smekšava i širi u osmeh. „U redu“, mirno kaže i neobično pažljivo uzima čašu iz moje ruke, kao da bi svakog časa mogla da eksplodira. Spušta je na šank i kaže, „Pod jednim uslovom.“

„A to je?“

„Da vas častim pićem.“

Otvaram usta da kažem NE i okrećem se da pogledam u Toda. Nema ga, baš kao ni Meg. Pitam se u kom trenutku su napustili scenu. Jesu li pobegli ne želeći da vide šta će se desiti? Ili tek pošto su videli šta se desilo? Sležem ramenima. „Može“, odgovaram.

Primećujem da mu je ponašanje krajnje džentlmenko. Rukom poziva nervoznu šankerku, klimajući glavom ka meni. „Ova dama – kako se zovete?“

„Holi Kraus“, odgovaram.

„Gospođica Holi Kraus mi kaže da sam bio grub prema vama i zbog toga se izvinjavam. U neku ruku, mislim da je u pravu. Zato mi je veoma žao.“ Žena zbunjeno gleda čas u mene, čas u njega. Ne verujem da sasvim razume o čemu se radi. Muškarac, po imenu Džim, naručuje dupli džin-tonik za mene i još jedan za sebe.

„Živeli“, kaže on. „I samo da se zna, ovo je proketo loša šankerka.“

Ispijam svoje piće i on mi naručuje još jedno. Posle toga, događaji se ubrzavaju. Kao da sam na velikoj žičari i ne prestajem da se penjem i penjem. U trenutku kada podignem čašu do Džimove brade, dostižem najveću tačku gde za trenutak zastajem, a onda počinjem da se spuštam sve većom brzinom. Kafić počinje da poprima atmosferu žurke na kojoj poznajem većinu gostiju, ili bar želim da ih

poznam, ili oni žele da poznaju mene. Ćaskam sa Džimom i njegovim prijateljima kojima je cela epizoda sa čašom bila neizmerno zabavna, zbog čega je stalno prepričavaju, zadirkujući ga.

Pričam sa čovekom koji je radio u firmi preko puta naše i kada s nekolicinom prijatelja krene iz kafića sa namerom da večera u obližnjem privatnom klubu, poziva me i ja pristajem. Sve se odvija brzinom fotografskih snimaka, poput trenutaka osvetljenih blicem. Klub se nalazi u zgradi iz osamnaestog veka, iznutra pokrivenoj izbledelom lamperijom i brodskim podovima. Kada padne večer, sve deluje opušteno i dostižno. Jedan od muškaraca za našim stolom je direktor kluba pa mu je dopušteno da se šegači sa konobarom i naručuje nam specijalitete samo da bismo ih probali. Upušta se u dug i žučan razgovor sa ženom koja radi nešto nedefinisano u filmskoj ili izdavačkoj industriji, ali kasnije ne mogu da se setim nijednog segmenta njihove priče. Jedino čega se sećam je da me je ona na rastanku poljubila u usta tako da sam osetila ukus njenog ruža.

Neko predlaže odlazak na ples. Kaže da je nedavno otvorena nova diskoteka, nedaleko od kluba, i da bi bilo dobro da je posetimo. Gledam na sat i shvatam da je prošla ponoć; konstatujem da sam s ovim ljudima još od pet po podne. Ali to je sada manje važno.

Odlazimo svi zajedno, grupa od deset tulumdžija koji se do pre par sati nisu ni poznavali. Dok koračamo, neko me grli oko ramena i počinje da mi peva na španskom ili portugalskom. Ima predivan, dubok glas koji bruji u tihoj jesenjoj noći. Dižem glavu i gledam u zvezde. Čarobno sijaju i tako su blizu. Kada bih podigla ruku, čini mi se da bih ih dodirnula. I ja nešto pevam, ne sećam se šta, ali mi se ostali pridružuju. Svi su nasmejani i zagrljeni. Cigarete nam svetlucaju u tami.

Uskoro opet izbijamo na uličice nedaleko od naših firmi. Sećam se kako mi prolazi kroz glavu kako sam napravila ceo krug, ali se osećam bolje nego kada sam izašla s posla. Plešem s muškarcem koji mi je pevao na španskom i s nekim ko je rekao da se zove Džej. Kada uđem u ženski toalet, neko mi nudi crtu kokaina.

Diskoteka je mala ali dupke puna. Crnac toplog pogleda miluje mi kosu i kaže mi da sam predivna. Žena, mislim da se zove Džulija, prilazi mi i kaže da bi želela da krene kući i kako ne bi bilo loše da s njom podelim troškove taksija, pre nego što se nešto desi, osim ako ne želim da se nešto desi, jer će se onda to i desiti. Iz nekog razloga ne bih volela da se veče završi. Neću da upalim svetlo. Lepo mi je. Ponovo plešem, osećajući se tako lako na nogama, skoro kao da letim, sve dok mi znoj ne oblije lice i ne zapecka oči, kvaseći mi kosu i lepeći mi košulju za telo.

Tada odlazim. Džej je uz mene, mislim, a možda i pevač. Tu je i žena sa zapanjujuće crnom kosom koja miriše na indijski parfem i ostali ljudi koji su za mene samo siluete u tami. Napolju je prijatno i sveže. Punim pluća vazduhom i osećam kako mi se znoj suši na koži. Sedamo pored reke, duboke i crne. Čujemo talase koji zapljuskuju obalu. Želim da zaplivam, da se prepustim tamnim strujama koje će me odneti u more gde me niko ne može pratiti. U reku bacam šaku punu kovanica, iako nijedna ne stiže do vode, i svima kažem da zamisle želju.

„A šta ti želiš, Holi?“

„Želim da ova noć traje večno.“

Stavljam cigaretu u usta i neko se naginje ka meni, nudeći mi vatru. Neko drugi mi je vadi iz usta i drži je dok me ljubi i ja mu uzvraćam poljubac, uvlačeći prste u njegovu kosu, a onda me još neko ljubi po vratu i zabacujem glavu, puštajući ga da to čini. Svi me vole i ja ih sve volim. Svi su nežni i oči im se cakle. Rekoh, svet je čarobniji nego što znamo. Ustajem i trčim preko mosta. Sa svakim korakom osećam da možda nikada neću opet dotaći zemlju. Za sobom čujem bat sopstvenih koraka a potom zvuk još nečijih koraka koji me prate ali ne mogu da me sustignu. Moji noćni prijatelji me dozivaju, hučeći poput sovuljaga. „Holi, Holi!“ Smejem se. Mimo mene tutnji automobil, obasjavajući me farovima i puštajući me da trčim dalje.

Zastajem da povratim dah, nedaleko od niza prodavnica, i tu me pronalaze. Njih dvojica, mislim. A možda i ne. Jedan me grabi za ramena i priljubljuje uza zid, govoreći da me je konačno uhvatio i da me više nikada neće pustiti. Kaže mi da sam divlja ali da i on može da bude divlji. Podiže ciglu. Ruka mu je iznad glave, nekoliko centimetara od mene, i vidim kako cigla leti kroz vazduh. Čujem prasak razbijenog stakla i vidim kako se piramida od limenki ruši sa svoje police. Za trenutak izgleda kao da ćemo zakoračiti u drugi svet gde ću moći da budem neka sasvim nova osoba. Nova, odmorna i cela.

A onda se oglašava alarm, zaglušujući pisak koji kao da dopire iz drugog pravca. On me hvata za ruku i uzvikuje: „Trči.“

Trčimo zajedno. Mislim da nas je troje, ili možda nas je, ipak, samo dvoje. Koraci su nam ujednačeni. Ne znam zašto ne prestajemo da trčimo ali znam da smo uskoro u taksiju koji juriša praznim ulicama, pored mračnih kuća i prodavnica sa metalnim zastorima. Mačka pretrčava drum, zastajući pod jarkim uličnim svetlom, i sledećeg trenutka nestaje u osenčenom vrtu preko puta.

Posle toga slede događaji kojih se istovremeno sećam i ne sećam, poput nečeg što se desilo nekom drugom, u filmu ili u snu koji znate da sanjate ali iz kojeg ne možete da se probudite. Ili, bolje, poput nečeg što mi se dogodilo ali kada sam bila neko drugi. Bila sam ja ali nisam bila ja. Bila sam nasmejana žena koja se s njim popela do zvezda; žena koja stoji u sobi na spratu sa jednom prigušenom lampom u uglu, starom sofom pretrpanom jastučićima i tirkiznom papigom u kavezu koji visi sa tavanice. Da li papiga zaista pilji u nju svojim znalačkim očima ili je to čudna halucinacija koju doživljava u groznici večeri? Žena gleda kroz prozor u krovove kuća i uspavane vrtove koje nikada pre nije videla.

„Zaboga, gde sam?“ pita ona, puštajući da joj sako s ramena padne na pod, iako ne želi da zna odgovor. „Ko si ti, do đavola?“ opet pita ona iako ne želi da zna. Nije joj važno. Ali on se ipak smeje i navlači zavese i pali cigaretu, ili možda džoint, i dodaje joj. Ona

oseća kako joj uzbuđenje pulsira duboko u venama i seda na sofu, zavaljujući se u jastučiće. Potom izuva cipele i bosa noge skuplja pod sebe.

„Šta ćemo sada?“ pita ona iako dobro zna šta sledi. Otkopčava dugme na svojoj košulji, osećajući njegov pogled na sebi. Papagaj je takođe gleda, ispuštajući neartikulisane krike. Pijana je od nečeg providnog i jakog, i oseća kako joj se vrečina širi telom sve dok joj ne istopi najdublje jezgro. Odnekud dopire tiha muzika ali njoj se čini da je to samo u njenoj glavi. Ne može da dokuči razliku između ritma svojih osećaja i ritma pesme. Sve se sjedinjuje sa svačim.

Nakratko je sama u sobi. Muzika ne prestaje da svira. A onda više nije sama. Ni ja više nisam sama. Ležim na leđima, osećajući se meko poput reke pored koje smo sedeli. Puštam ga da mi zadigne suknju. Sa meke sofe padamo na tvrdi pod. Prsti mu posluju oko dugmića na bluzi. Ako sklopim oči, iza kapaka mi seva i čini se da će ceo taj neobični svet, nad kojim nemam nikakvu kontrolu, eksplodirati u mojoj glavi. Zato otvorenim očima gledam u taj svet iako ne znam šta vidim. Pukotine na tavanici, nogar od stolice, zid na nekoliko centimetara od sebe, lice koje se nadvija nad moje, ti-traj usana. Osećam krv i prelazim jezikom preko usana. Moja krv: dobro je. Tepih mi grebe kožu: dobro je. Grubi prsti na mojoj ruci, na mom telu, zarivaju se u mene. To sam ja i nisam ja; ja i ta druga žena koja skida svoju bluzu dok se dugmići kotrljaju po podu. Spušta se na krevet, rasipajući kosu po jastuku; nepoznate ruke joj skidaju grudnjak; muško telo se pripija uz njeno. Ona konačno sklapa oči, uranjajući u bleštavi svet pun neobičnih oblika, vrištavih boja i pretećih senki.

„Ovo je tako čudno“, kaže ona. „Nemoj da prestaješ“, kažem ja.